

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně W. L. F., zastoupené Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2005, čj. OAM-280/VL-10-HA08-2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2005, čj. 56 Az 19/2005 - 18,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- III. **Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 3. 2005, čj. OAM-280/VL-10-HA08-2005, byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Brně. V žalobě parafrázovala některá ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která správní orgánem podle jejího tvrzení porušil. Krajský soud v Brně žalobu zamítl. Vyšel z toho, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Rozsudek krajského soudu žalobkyně (stěžovatelka) napadla včas podanou kasační stížností, v níž namítla, že krajský soud se nezabýval tím, zda žalovaný

postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu; žalovaný řádně nezkoumal, zda jsou u stěžovatelky dány podmínky dle § 14 zákona o azylu, protože ji k opuštění vlasti vedly důvody ekonomické a osobní (její rodiče nepřáli jejímu vztahu s přítelem), ve svém rozhodnutí pak řádně nezdůvodnil, proč nejsou důvody, které stěžovatelka uvedla, důvody zvláštního zřetele hodnými pro udělení humanitárního azylu, a rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, dále v této souvislosti stěžovatelka namítla, že by měl soud přezkoumat zákonnost správního uvážení; krajskému soudu rovněž vytkla, že pouze konstatoval závěry, ke kterým dospěl žalovaný, a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. V kasační stížnosti stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj. tehdy, pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Současně s rozhodnutím o kasační stížnosti pak je rozhodování o odkladném účinku nadbytečné, neboť má právní účinky jen do doby rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud o věci uvážil:

Stěžovatelka se v kasační stížnosti dovolávala zejména stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (i když své námitky - ve vztahu k vadě řízení před soudem - tomuto zákonnému ustanovení nepodřadila).

Námitky stěžovatelky nejsou důvodné.

Stěžovatelka v žalobě uvedenou vadu řízení před žalovaným netvrdila; prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace, za žalobní bod považovat nelze. Krajský soud však napadené rozhodnutí přezkoumal i v tomto rozsahu nad rámec své zákonné povinnosti (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Takovýmto postupem však žalobkyně nejenže nebyla zkrácena na svých právech, naopak jí krajský soud poskytl širší přezkum, než jaký jí na základě jí podané žaloby (s ohledem na žalobní body) náležel. Krajský soud i přesto dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Krajský soud ve svém rozhodnutí o zamítnutí žaloby stěžovatelky řádně a dostatečně konkrétně odůvodnil, proč se s názorem žalovaného ztotožnil. Odůvodnění soudního rozhodnutí je logické, vnitřně konzistentní a dostatečně srozumitelné.

Soud tedy zhodnotil přípustné stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Poznamenává se, že další stížní námitka stěžovatelky (ve vztahu k neudělení humanitárního azylu) je nepřípustná. Stěžovatelka ji neuplatnila v řízení před krajským soudem, a z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o nový důvod, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Touto námitkou se proto Nejvyšší správní soud zabývat nemohl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. února 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

